

OPIS PROJEKTU EDUKACYJNEGO

Temat projektu: Jak wizualnie przybliżyć bohaterów powieści Henryka Sienkiewicza – patrona szkoły?

Rodzaj projektu: zajęcia artystyczne

Czas trwania projektu: I semestr

Imię i nazwisko nauczyciela – opiekuna projektu: nauczyciel plastyki

Nazwiska autorów projektu: nauczyciel plastyki

Ilość i liczebność zespołów realizujących projekt: uczniowie zajęć artystycznych

Cele edukacyjne projektu:

- Zainteresowanie uczniów dziełami literackimi patrona szkoły.
- Zdobywanie przez uczniów wiedzy na temat bohaterów powieści Henryka Sienkiewicza, opisywanych miejsc, wydarzeń, architektury, przyrody, zarysu historycznego.
- Rozwijanie zdolności plastycznych uczniów.
- Umożliwienie uczniom bezpośredniego i pośredniego kontaktu z dziełem sztuki.
- Wypracowanie zasad zgodnej współpracy w zespole.
- Wypracowanie takich cech charakteru wśród uczniów jak: kreatywność, aktywność, umiejętność podejmowania decyzji.
- Poznanie i wdrażanie metody projektu przez uczniów i nauczyciela.
- Nawiązanie współpracy z nauczycielami, wymiana doświadczeń i informacji.
- Wykorzystanie technologii komputerowej i Internetu oraz fotografii do realizacji projektu.

Cele praktyczne projektu:

- Wykorzystanie talentu i umiejętności twórczych uczniów na rzecz szkoły.
- Oprawa plastyczna na Dzień Patrona i innych uroczystości szkolnych.
- Wykonanie albumu, makiety lub pracy plastycznej dowolną techniką.

Opis efektów projektu:

- Umiejętność planowania i wykonania dekoracji z uwzględnieniem estetyki i funkcjonalności.
- Umiejętność doboru techniki i materiałów do wykonania zaplanowanych zadań artystycznych.
- Dostosowanie odpowiedniej formy plastycznej do tematu.

Opis realizacji projektu.

Jako nauczyciel plastyki zaproponowałam temat związany z patronem szkoły. Wszystkie szkoły w Polsce mające swojego patrona przygotowują corocznie Dzień Patrona. Co roku sztab nauczycieli dopracowuje odpowiedni scenariusz uroczystości, aby był wyjątkowy i niepowtarzalny. Dlatego też projekt związany z patronem szkoły wydał mi się najbardziej odpowiedni zarówno pod względem praktycznego wykorzystania, jak i uatrakcyjnienia uroczystości. Ponadto ważna jest prezentacja i podsumowanie pracy na forum szkoły wobec nauczycieli, uczniów, rodziców, zaproszonych gości i władz lokalnych.

Miałam pewną wizję efektu końcowego, dlatego też zaproponowałam zróżnicowanie technik i materiałów zwłaszcza, że grupa uczniów, z którą pracuję wykazuje różne zaangażowanie i poziom artystyczny.

Proponowane przeze mnie techniki odbiegały od tradycyjnych środków plastycznych stosowanych w szkole na zajęciach plastycznych, a mianowicie:

- **batik na płótnie,**
- **malowanie temperą na płótnie o formacie 100x220 cm,**
- **relief z makaronu i tektury,**
- **rzeźba z gipsu i masy papierowej.**

Uczniowie sami zdecydowali, jakie prace chcą wykonywać i w ten sposób podzielili się na zespoły 3–5 osobowe. Grupy były zobowiązane zorganizować sobie warsztat pracy z odpowiednimi materiałami. Najgorsze były początki. Od czego zacząć, żeby prace były nietuzinkowe i budziły zachwyty. Po dyskusji doszliśmy do wniosku, że odejdziemy od tradycyjnych scen batalistycznych ukazując w każdej technice trzy tematy: postać, zwierzę i architekturę w otoczeniu przyrody zgodnie z epoką i tłem historycznym występującym w powieściach patrona szkoły – Henryka Sienkiewicza. Każda grupa wybrała sobie inną książkę pisarza, którą zilustruje na swój sposób. Pojawił się rycerz zakonu krzyżackiego z zamkiem, Ursus z *Quo vadis*, walczący z bykiem w Koloseum, latarnik, Janko Muzykant, Staś i Nel na tle pustyni oraz bohaterowie Trylogii: Zagłoba, piękna Helena, opat klasztoru Augustyn Kordecki, husaria. Na koniec cztery uczennice postanowiły przebrać się w stroje historyczne odpowiednie do przedstawianych scen malowanych na dużych płótnach, które przypominały kadry z filmu.

Praca przebiegała harmonijnie i nie przypominała typowych lekcji. Udogodnieniem takich zajęć jest pracownia, w której uczniowie zachowują swobodę działania. Mają swoje miejsce pracy oraz szafę do gromadzenia i przechowywania materiałów. Mają do dyspozycji komputer, rzutnik multimedialny, radio (muzyka wzmacnia rytm pracy). Na portalach internetowych szukali nowych pomysłów i ciekawych rozwiązań. W razie problemów technicznych służyłam fachową pomocą, zwłaszcza podczas wykonywania rzeźb z masy gipsowej i papieru.

Wykonywanie batiku też nie było prostą sprawą. Wymagało zaplanowania kolejności nakładania wosku i kolejnych kolorów. Trudniejszymi technikami zajęli się najzdolniejsi uczniowie z dużą cierpliwością i starannością wykonania. Interesujące też okazały się kompozycje z makaronu przyklejane pistoletem na gorący klej i malowane sprayem. Na uwagę zasługują prace uczniów dotychczas nieśmiałych, niedocenianych przez nauczycieli i kolegów. Im poświęciłam najwięcej uwagi i pomocy. Z satysfakcją widząc u nich radość tworzenia, zadowolenie z ukończonego dzieła, a przede wszystkim zaangażowanie podczas organizacji wystawy końcowej, kiedy mogli z dumą podpisać swoje dzieła.

Rekomendacje i wnioski:

- indywidualizacja procesu nauczania, gdzie nie wszyscy muszą wykonywać to samo, co jest ponad ich siły,
- uatrakcyjnienie zadań poprzez zmianę techniki i środków artystycznych,
- tworzenie przyjaznej i życzliwej atmosfery,
- postawienie zadania (problemu), żeby wszyscy czuli się potrzebni i współodpowiedzialni za wykonanie zadania, aby mieli poczucie, że uczestniczą w czymś ważnym, wielkim,
- nieokazywanie uczniom znużenia i zmęczenia ich pytaniami czy prośbami o pomoc,
- aprobata i pochwała wysiłków uczniów,
- akceptacja nietypowych rozwiązań,
- tolerowanie czasami mniejszej wydajności, bo każdy może mieć gorszy dzień i gdy brakuje weny,
- dyskretna pomoc słabszym, sugerowanie metody rozwiązań,
- wyznaczanie trudniejszych zadań dla uczniów zdolniejszych, wyszukiwanie i proponowanie udziału w konkursach odbiegających od typowych zadań szkolnych,
- konsekwentne wyznaczanie terminu ukończenia planowanej pracy.

Opracowała:

Zofia Greniuk,

Zespół Szkół im. Henryka Sienkiewicza w Grabowcu